

Enric Blanco

Text > AURORA BERTRANA

(article traduït del francès pel Servei de Llengües Modernes de la UdG)

El 24 de febrer de 1931, un navegant espanyol novell, el professor Blanco Alberich, salpa, amb la seva petita goleta de 36 tones, a la conquesta del Pacífic. Navega sol, amb un mariner i amb la seva filla de set anys. Enric Blanco era professor d'espanyol a la Universitat de Iowa (Estats Units d'Amèrica). Vivia com un petit burgès, tranquil, confortablement. Però dins la seva ànima hi vivia una inquietud vivaç: la necessitat de viatjar. No era feliç, per tant: al seu esperit

enèrgic i aventurer li mancava alguna cosa. Envellir en una ciutat qualsevol, repetir als alumnes, unes hores cada dia, les regles de gramàtica i d'ortografia, al vespre menjar la sopa sota el llum familiar... i llegir els darrers diaris!... Després, els diumenges, fer una petita excursió al camp i dilluns recomençar les mateixes coses... Déu meu! Quina vida més horrible per a un home d'acció, inquiet i curiós!

Nascut a Barcelona, en un barri de pescadors i obrers, va passar la infantesa vagarejant arran de mar, el seu company predilecte. Va aprendre a llegir? No ho crec. Passava els dies descalç, a la platja, escalfant-se al sol, aplegant restes barrejades i inútils escampades per la sorra, nedant, agafant petxines. A tretze anys s'embarca en un vaixell de càrrega horrorós on havia de fer les feines més dures. Però estava content perquè coneixeria —finalment!— països exòtics, illes llunyanes, paisatges nous amb què havia somiat tant, a la sorra del seu país natal! Desitjava tant acostumar-se a la mar, sortir a aquesta bella Mediterrània blava i dolça... No era pas del tot ignorant, de fet: sabia que hi ha-

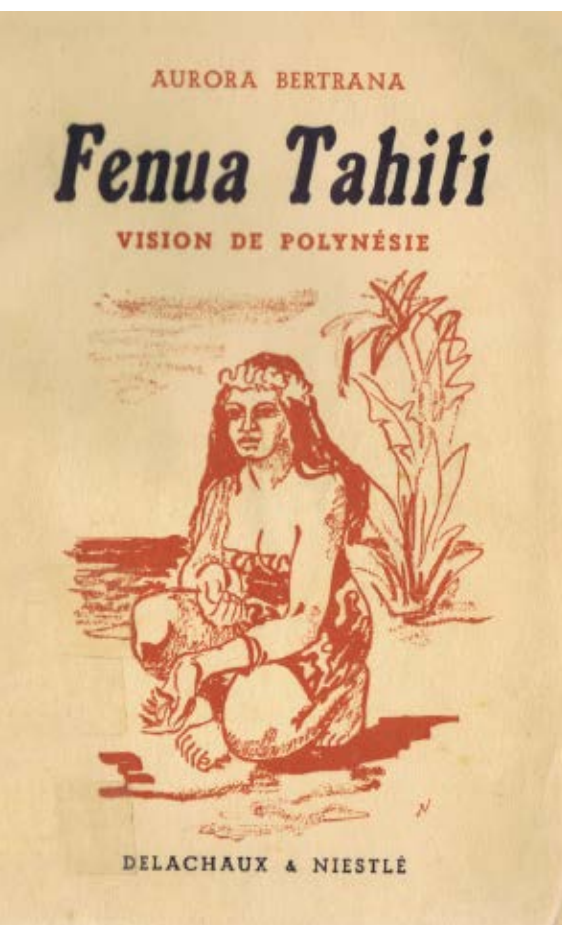
«Desitjava tant acostumar-se a la mar, sortir a aquesta bella Mediterrània blava i dolça... No era pas del tot ignorant, de fet: sabia que hi havia altres mars més grans, misterioses i magnífiques. Segur que no eren del mateix color!»

via altres mars més grans, misterioses i magnífiques. Segur que no eren del mateix color! L'Atlàntic devia tenir un to ben trist; el Pacífic només podia imaginar-se'l verd, d'un verd clar i transparent de maragda. I d'aquesta manera l'aventura va ser, durant uns quants anys, l'únic objectiu de la seva vida.

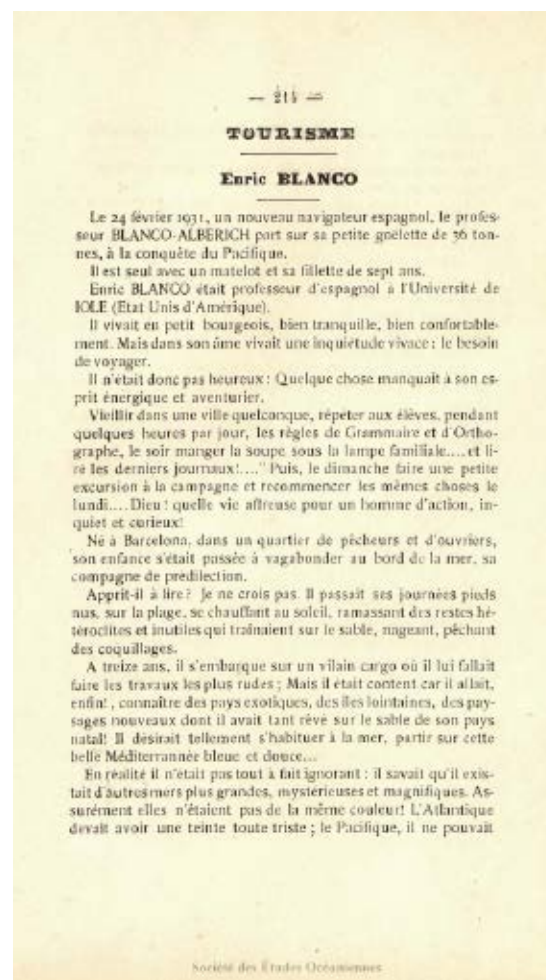
Pel que fa a l'amor, degué ser un beuratge que sovint trobava massa amarg. Viatjava sempre, tot esperant «la dona». Vivia de viatjar i moria d'un desig infinit de tendresa mai satisfet. Però s'emborratxava de mar: vivia. (Desitjar i sofrir, que no és la forma de vida més intensa?)

Un dia troba una dona. És la companya de debò? Em penso que no; però ell n'està molt segur, s'hi casa, crea així una llar, una família, estudia i esdevé burgès.

S'estableix a Iowa, però no és feliç! Els anys s'escolen sense que s'adoni del motiu de la seva gran tristesa,

>> Coberta de Fenua Tahiti, versió francesa de Paradisos oceànics, en què Aurora Bertrana consta com a «membre correspondant» de la Société des Études Océaniques.

>> Primera pàgina de l'article «Enric Blanco» d'Aurora Bertrana al Bulletin de la Société des Études Océaniques.

«Un dia, entre l'escampadissa d'un aparador, veu el nostre llibre *Paradisos oceànics*. El compra, el llegeix i al cap d'uns dies m'escrui una carta alhora senzilla i tímida en què m'expressa el desig de conèixer-me per parlar d'Oceania.»

quan un dia —finalment! —, la crida irresistible de la mar ressona a la seva ànima, tan forta, tan potent, que Enric Blanco hi respon immediatament. Inverteix tots els seus estalvis a fer-se construir un vaixell. Deixa la universitat, el seu salari, els seus alumnes; surt novament a la mar. Els llargs anys de vida burgesa no han sigut sinó un «accident» enutjós. Ara és el que havia sigut sempre: un gran somiador, un rodamon, un home senzill a qui li agrada anar descalç i amb el pit descobert, captivat per l'aire de mar endins, per les cançons melangioses, per l'escalfor del sol...

Després d'haver travessat l'Atlàntic amb la seva petita goleta, Enric Blanco passa uns mesos a Barcelona, on, aplaudit i afalagat, escriu un llibre titulat *De Boston a Barcelona*.

Un dia, entre l'escampadissa d'un aparador, veu el nostre llibre *Paradisos oceànics*. El compra, el llegeix i al cap d'uns dies m'escrui una carta alhora senzilla i tímida en què m'expressa el desig de conèixer-me per parlar d'Oceania.

Sopem junts a la Residència d'Estudiants de la Universitat, invitats pel director, i, durant tota la vesprada, aquest home jove i dolç, ple d'inquietuds, no es cansa de preguntar-me per Oceania, per les illes del Pacífic que conec. «Estic boig per aquest país —em diu—; hi he d'anar»... I ja no l'he tornat a veure. Simplement, silenciosament, sense reportatges, un bell matí de fe-

>> Enric Blanco fotografiat per al seu llibre *Boston-Barcelona: Un campament a l'Atlàntic*.

brer, d'aquest dolç febrer mediterrani, se'n va anar altre cop.

Amb prou feines se n'han assabentat els seguidors dels esports. Amb prou feines dos o tres diaris han donat la notícia, unes quantes línies perdudes entre un anunci de calçat de futbol i el resultat del darrer combat de boxa. Els que eren al port van veure amb indiferència com les veles de la bonica goleta tremolaven i palpitaven d'un desig silenciós. Van seguir amb una mirada distreta i insopida aquest airós vaixell que se n'anava cap a la llunyana Oceania. Però jo, que no he pogut desitjar

bon viatge al navegant, que hauria volgut encaixar la meva mà amb la seva abans que saltés (aquesta mà que tocarà el corall de la meva estimada Polinèsia), li dec una presentació. Als amics dels Études Océaniennes, els presento aquest navegant espanyol, enamorat fervent, com tants d'altres, de les belles illes d'Oceania. Potser mai no el veureu arribar; potser la sort no li somriurà; però si un dia desembarca, després de travessar l'Atlàntic i el Pacífic, acolliu-lo, si us plau, amb una mica de simpatia, car és un enamorat novell d'aquest bell país de somni.